

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jiřího Vyvadila a JUDr. Radana Malíka v právní věci stěžovatelky **Mgr. D. K.**, zastoupené JUDr. Miluší Drápalovou, advokátkou se sídlem v Brně, Bašty 6, za účasti **České správy sociálního zabezpečení** se sídlem v Praze 5, Křížová 25, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 23. 7. 2003, č. j. 41 Cad 73/2003 – 162,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 23. 7. 2003, č. j. 41 Cad 73/2003 - 162, byla jednak zamítnuta žaloba proti rozhodnutí č. I České správy sociálního zabezpečení (dále jen „ČSSZ“) ze dne 28. 8. 2000, jímž byla zamítnuta žádost stěžovatelky o plný invalidní důchod pro nesplnění podmínek ustanovení § 39 zák. č. 155/1995 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“) a jednak zrušeno rozhodnutí ČSSZ č. II ze dne 28. 8. 2000 a věc vrácena k dalšímu řízení, jímž byl stěžovatelce přiznán od 19. 11. 1999 částečný invalidní důchod podle ustanovení § 44 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění v částce 3257 Kč měsíčně. Krajský soud se při posouzení zdravotního stavu a dochované pracovní schopnosti stěžovatelky opíral zejména o posudek posudkové komise ministerstva práce a sociálních věcí (dále jen „PK MPSV“), pracoviště v Brně z 20. 6. 2001 a doplňující posudky této posudkové komise z 1. 10. 2001 a 4. 2. 2002. Posudek i doplňující posudky byly vypracovány podle názoru soudu na základě řádně zjištěného zdravotního stavu stěžovatelky a hodnocení poklesu její schopnosti soustavné výdělečné činnosti je rovněž v souladu s příslušnými právními předpisy

a odpovídá odborným lékařským nálezům, kterých v případě stěžovatelky posudková komise shromáždila neobvyklé množství. Nejzávažnějším zdravotním postižením stěžovatelky k datu vydání přezkoumávaného rozhodnutí byla porucha imunity nejen s recidivami bronchitid a plísňemi prokazatelnými v orofaryngu, ale s opakovanými infekcemi chlamydiovými, se stavem po borelióze a zejména s toxoplasmózou od listopadu 1999 a s klinickými a NMR projevy roztroušené sklerózy mozkomíšní od listopadu 1999, byť ne se závažnými klinickými postiženími, jako projev postižení centrální nervové soustavy, a proto je odůvodněné hodnocení poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti podle příl. č. 2 k vyhl. č. 284/1995 Sb., ve znění pozdějších předpisů, v době vydání napadeného rozhodnutí, kap. III, položka 5. Tato položka je určena pro kombinované poruchy imunity provázené vleklými nebo recidivujícími infekčními projevy s podstatným poklesem celkové výkonnosti organismu, kde možný pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti je určen v rozsahu 20 - 40 %. Posudková komise zvolila horní hranici rozpětí a podle § 6 odst. 4 citované vyhlášky zvýšila hodnocení o 10 % s ohledem na další příčiny dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu stěžovatelky, tedy celkem na 50 %. Zjištěný pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti stěžovatelky ve výši 50 % je nižší než 66 % a u stěžovatelky se nejedná ani o zdravotní postižení podle příl. č. 3 k vyhl. č. 284/1995 Sb. Stěžovatelka tak k datu vydání napadeného rozhodnutí nesplňovala žádnou z podmínek plné invalidity, a proto krajský soud žalobu ve vztahu k rozhodnutí ČSSZ č. I zamítl. Pokud jde o částečnou invaliditu stěžovatelky, z posudku PK MPSV, pracoviště v Brně z 20. 6. 2001 i obou doplňujících posudků z 1. 10. 2001 a 4. 2. 2002 bylo pak zjištěno, že částečná invalidita vznikla u stěžovatelky od 19. 1. 1998 a nikoliv až od 19. 11. 1999, jak je uváděno v rozhodnutí ČSSZ č. II. Posudková komise zdůvodnila v posudku proč částečná invalidita u stěžovatelky vznikla od 19. 1. 1998 a pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti od tohoto data byl stanoven 40 %, což je horní hranice rozpětí. Krajský soud proto shledal žalobu stěžovatelky, pokud jde o její částečnou invaliditu, důvodnou, neboť datum vzniku částečné invalidity bylo stanoveno jinak než je uvedeno v rozhodnutí ČSSZ č. II.

Proti tomuto rozsudku podala stěžovatelka v zákonné lhůtě kasační stížnost, v níž namítala, že ČSSZ, a následně i krajský soud, vycházel ze skutkové podstaty, která nemá z velké části oporu ve spisech a rovněž je z velké části s nimi v rozporu. Stěžovatelka především nesouhlasí se závěry posudků, že rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu byla chronická bronchitida, neboť se ve skutečnosti jednalo o středně těžké až těžké onemocnění - systémovou mykózu, která má být posuzována podle kap. I. vyhl. č. 284/1995 Sb., při níž jí náleží plný invalidní důchod. Dále namítala, že krajský soud zamítl její návrh na vypracování revizních znaleckých posudků. Nepokládá rovněž posudkovou komisi MPSV za nezávislý orgán, když organizačně náleží pod ministerstvo práce a sociálních věcí. Za nedemokratické pokládá to, že nemá právo nahlížet do vlastní zdravotní dokumentace.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. v rozsahu a z důvodů, které uplatnila stěžovatelka v kasační stížnosti a přitom sám neshledal vady uvedené v odst. 3 citovaného ustanovení, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Stěžovatelka vytýká krajskému soudu, resp. ČSSZ, nedostatečně zjištěný skutkový stav, kdy jednak věcně nesouhlasí se závěry posudků a jednak nepokládá PK komisi MPSV za nezávislý orgán, když organizačně náleží pod ministerstvo práce a sociálních věcí. Dovolává se tedy důvodu podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

Ve věcech důchodového pojištění se posuzuje zdravotní stav a pracovní schopnost občanů podle § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., ve znění pozdějších předpisů, ministerstvo práce a sociálních věcí za tím účelem zřizuje jako své orgány posudkové komise. PK MPSV jsou oprávněny přezkoumávat zdravotní stav občanů a zaujímat posudkové závěry o plné či částečné invaliditě, jejím vzniku, trvání či zániku. Skutečnost, že posudková komise je orgánem ministerstva práce a sociálních věcí, není důvodem k pochybnostem o objektivitě jejích závěrů. Ta je garantována složením posudkových komisí stanoveným v § 3 odst. 1 vyhlášky č. 182/1991 Sb., ve znění pozdějších předpisů, podle něhož jsou členy posudkových komisí nejen posudkoví lékaři a tajemníci z řad pracovníků ministerstva práce a sociálních věcí, ale i odborní lékaři jednotlivých klinických oborů, tedy osoby odlišné od pracovníků ministerstva práce a sociálních věcí. Proto Nejvyšší správní soud, v souladu se svou judikaturou (např. rozsudek sp. zn. 5 Ads 7/2003, uveřejněný pod SJS 33/3003 ve Sbírce rozhodnutí NSS 2003, č. 1, str. 66) neshledal námitku stěžovatelky zpochybňující objektivnost posudku pro skutečnost, že posudková komise je orgánem ministerstva práce a sociálních věcí, důvodnou.

Stěžovatelka dále zpochybňovala závěry posudků s poukazem na to, že rozhodující příčinou jejího dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nebyla chronická bronchitida, neboť se u ní mělo jednat o systémovou mykózu. Posudek PK MPSV hodnotí soud jako každý jiný důkaz podle zásad upravených v ustanovení § 77 odst. 2 s. ř. s., přičemž posudek, který zcela splňuje požadavek celistvosti, úplnosti a přesvědčivosti, bývá zpravidla ve věci důkazem stěžejním. V projednávané věci se posudek beze zbytku vypořádal s připomínkami stěžovatelky a nevznikly žádné pochybnosti o správnosti jeho závěrů, a proto krajský soud nepochybil, pokud rozhodl v souladu s těmito závěry. Proto Nejvyšší správní soud ani tuto námitku neshledal důvodnou.

Důvodnou rovněž neshledal Nejvyšší správní soud námitku, že si krajský soud měl vyžádat vypracování revizního znaleckého posudku týkající se zdravotního stavu stěžovatelky, neboť doplnění dokazování v tomto směru by s ohledem na přesvědčivost posudků PK MPSV bylo nadbytečné.

Pokud stěžovatelka označila za nedemokratické, když nemá právo nahlížet do své zdravotnické dokumentace, Nejvyšší správní soud nemohl, s ohledem na nedostatek konkretizace, v tomto rozsahu přezkoumat napadený rozsudek, protože stěžovatelka neuvedla, jaké právní předpisy a kým byly v tomto směru porušeny.

Z důvodů výše uvedených dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že tvrzení stěžovatelky, že krajský soud nezjistil správně skutkový stav věci a na základě toho pak věc nesprávně posoudil, stejně jako námitka tvrdící porušení procesních práv stěžovatelky není důvodná, a proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. Ve věci rozhodl v souladu s § 109 odst. 1 věta první s. ř. s. bez jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatelka v řízení úspěch neměla, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení a ČSSZ žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. února 2005

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu